

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 52/09-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť J. Ch., U., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., N., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Topoľčany z 29. septembra 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 220/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Ch., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Topoľčany z 29. septembra 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 220/2008 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Uznesenie Okresného súdu Topoľčany z 29. septembra 2008 vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 220/2008 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

3. J. Ch., **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov), ktoré je Okresný súd Topoľčany **p o v i n ý**

vyplatiť na účet advokátovi JUDr. J. T., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 52/09-17 zo 17. februára 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. Ch., U. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Er 220/2008-35 z 29. septembra 2008. Ústavný súd zároveň na základe návrhu sťažovateľa odložil vykonateľnosť predmetného uznesenia okresného súdu.

Sťažovateľ na podklade exekučného titulu – rozsudku okresného súdu č. k. 7 Cb 158/2006-164 z 11. decembra 2006 – podal 31. marca 2008 ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie voči Obci U. (ďalej len „povinný“). Predmetným exekučným titulom bol povinný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 2 658 162,30 Sk a nahradiť trovy konania. Exekučný titul nadobudol vykonateľnosť 29. marca 2008.

Po podaní návrhu na vykonanie exekúcie ho súdny exekútor 1. apríla 2008 predložil okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Sťažovateľ súdnemu exekútorovi 10. apríla 2008 doručil podanie označené ako „*oznámenie*“, v ktorom uviedol, že judikovaná pohľadávka bola uhradená, a to 27. marca 2008 v sume 100 000 Sk a 31. marca 2008 vo zvyšnej sume. Sťažovateľ v tomto podaní uviedol, že „*návrh na vykonanie exekúcie bol minimálne v rozsahu*

o zaplataenie 2.558.162,30 Sk podaný dôvodne“, a to okrem iného aj z dôvodu, že *„posledný deň, kedy povinný mohol riadne plniť povinnosť uloženú exekučným titulom, bol deň 28. 3. 2008“* a že *„dňom 29. 3. 2008 nadobudol exekučný titul vykonateľnosť a sťažovateľ bol oprávnený domáhať sa vymoženía súdom priznanej pohľadávky prostredníctvom súdneho exekútora“*.

Na základe oznámenia sťažovateľa súdny exekútor doručil okresnému súdu 11. apríla 2008 podanie označené ako *„Oznámenie o upustení od vykonania exekúcie“*, v ktorom tiež požiadal o priznanie trov exekúcie. Poukázal na ustanovenie § 46 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania okresného súdu (ďalej len *„Exekučný poriadok“*), podľa ktorého exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie. Následne uviedol, že *„nakoľko súdny exekútor, v dôsledku upustenia od exekúcie nemôže trovy exekúcie vymôcť niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie tak, ako to predpokladá zákon, žiadam o ich priznanie súdom a zviazanie na ich náhradu povinného“*.

Okresný súd doručil 29. mája 2008 súdnemu exekútorovi oznámenie, v ktorom formuloval právny názor, že *„nakoľko upustenie od exekúcie je osobitný spôsob skončenia exekúcie a exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie iba vtedy, keď rozhoduje súčasne o zastavení exekúcie“*, nebude o trovách exekúcie rozhodovať.

Podaním doručeným okresnému súdu 3. júna 2008 súdny exekútor opätovne požiadal o vydanie súdneho rozhodnutia o trovách exekúcie. Znovu zdôraznil, že *„nakoľko súdny exekútor nedisponuje poverením, nemôže trovy exekúcie vymôcť niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie...“*. Podľa názoru súdneho exekútora okresný súd mal rozhodnúť o trovách exekúcie aj z dôvodu, *„že povinný o trovách doposiaľ nebol upovedomený a už ani upovedomený, tak ako to predpokladá § 201 ods. 1 EP, nebude“*. Záver okresného súdu, že súd

rozhodne o trovách exekúcie iba vtedy, keď rozhoduje súčasne o zastavení exekúcie, nie je podľa názoru súdneho exekútora v súlade so zákonom.

Okresný súd vydal 19. júna 2008 uznesenie č. k. 8 Er 220/2008-22, ktorého výrok znel: „*Súd o trovách súdneho exekútora JUDr. M. Š. nerozhoduje*“. Zásadným dôvodom tohto rozhodnutia bolo ustanovenie § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a ustálená judikatúra, z čoho okresný súd vyvodil, že „*exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie iba vtedy, keď rozhoduje súčasne o jej zastavení. Keďže v danom prípade došlo k upusteniu od vykonania exekúcie podľa § 46 ods. 3 EP exekučný súd nemá dôvod exekúciu (ktorá sa už skončila) zastaviť.*“. Podľa okresného súdu, „*ak súdny exekútor od vykonania exekúcie upustil, pričom trovy exekúcie neboli uhradené, môže pokračovať vo vymáhaní trov exekúcie, exekučný poriadok to umožňuje v ustan. § 200 ods. 3 EP. V danom prípade však exekútor nedisponuje poverením od súdu, nakoľko od exekúcie upustil pred vydaním poverenia a pred úhradou trov exekúcie od povinného.*“.

Proti predmetnému uzneseniu doručil súdny exekútor okresnému súdu 30. júna 2008 odvolanie odôvodnené názorom, podľa ktorého, ak „*súdny exekútor nebol poverený vykonaním exekúcie, nemôže trovy exekúcie vymôcť niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie tak, ako to predpokladá zákon*“. Opätovne zdôraznil, že v zákone nemá oporu tvrdenie okresného súdu, že súd rozhodne o trovách exekúcie iba vtedy, keď rozhoduje súčasne o zastavení exekúcie. Ďalej súdny exekútor zdôraznil, že predmetom jeho podania „*nebol návrh na zastavenie, alebo iné formálne ukončenie exekúcie, nakoľko vzniknutá situácia nastala priamo zo zákona. K nevykonaniu exekúcie došlo v dôsledku správania povinného – úhrady pohľadávky po začatí konania. Možno tvrdiť, že sa jedná o formu skončenia exekúcie. Ak tomu tak je, je na mieste rozhodnúť o trovách exekúcie práve v tomto štádiu.*“. S týmto odôvodnením súdny exekútor navrhol, aby v rámci odvolacieho konania okresný súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že zaviazá povinného nahradiť trovy exekúcie sťažovateľovi.

O podanom odvolaní rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Er 220/2008-35 z 29. septembra 2008 tak, že oprávnenému a právnenému zástupcovi oprávneného náhradu trov exekúcie nepriznal a zároveň uložil oprávnenému zaplatiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi. Okresný súd vychádzal z názoru, že „v danom prípade došlo ku skončeniu exekučného konania upustením od vykonania exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie“. Oprávnenému okresný súd náhradu trov exekúcie nepriznal z dôvodu, že „oprávnený mal dňa 31. 3. 2008 celú sumu aj s trovami konania na svojom účte a pred podaním návrhu si mal preveriť stav na svojom účte, keďže v tento deň bola už pripísaná celá suma, ktorá bola predmetom exekúcie na účte oprávneného, čo oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu aj písomne potvrdil. Teda oprávnený pri náležitej opatrnosti mal a mohol túto skutočnosť zistiť...“. Okresný súd tak považoval návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie za nedôvodný, pretože „pokiaľ by bol oprávnený zisťoval stav účtu v deň podania návrhu, návrh na vykonanie exekúcie by vôbec nebol podal. Nie je chybou povinného, že oprávnený nekonal s potrebnou opatrnosťou a spoliehal sa na to, kým mu bude doručený bankový výpis z účtu.“.

V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia okresný súd prisvedčil odvolacej námietke súdneho exekútora, keď uviedol: „z dôvodu, že súdny exekútor upustil od vykonania exekúcie ešte pred vydaním súdneho poverenia na vykonanie exekúcie, vymáhanie trov exekúcie by bolo nezákonné...“

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ voči napadnutému uzneseniu okresného súdu namietal, že „vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci a je postihnuté takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“. Poukázal na skutkové okolnosti, z ktorých vyplýva, že prvá časť sumy judikovanej pohľadávky bola pripísaná na jeho účet 31. marca 2008 a druhá časť sumy 2. apríla 2008. Rozpor s tvrdením uvedeným v oznámení doručenom súdnemu exekútorovi 10. apríla 2008 vysvetlil neprehľadnosťou výpisov z jeho účtu v banke, na ktorých boli uvedené viaceré dátumy. Z potvrdenia z banky vyplýva, „že ani pri vynaložení všetkého úsilia sa sťažovateľ nemohol o úhrade pohľadávky dozvedieť skôr“, než 1. apríla 2008, resp. 3. apríla 2008, a to z výpisov z účtu. Podľa

sťažovateľa tieto skutočnosti „súd neskúmal, nepreveroval a ani ich nebral v zreteľ. Pritom na výpise z účtu sťažovateľa, ktorý sťažovateľ pripájal k oznámeniu o úhrade pohľadávky, je vo veci úhrady sumy 2,5mil. Sk uvedený ako dátum 31. 03. 2008, tak aj dátum 02. 04. 2008. Účastníkov konania súd nevyzýval, aby sa k termínom úhrad vyjadrili alebo aby doplnili svoje tvrdenia... Porušenie práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vidíme najmä v tom, že sa sťažovateľ sa nemal možnosť k rozhodujúcim skutočnostiam vyjadriť.“.

Sťažovateľ namietol aj právny názor okresného súdu, že povinný si záväzok splnil riadne, keď príkaz na úhradu pohľadávky do banky dal ešte 28. marca 2008, t. j. posledný deň pred vykonateľnosťou rozhodnutia. Poukázal pritom na § 567 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že „povinný si mal byť vedomý, že posledný deň zaplatenia uloženej povinnosti prípadne na sobotu a preto mal zabezpečiť, aby veriteľ mal pohľadávku pripísanú na účte najneskôr 28. 3. 2008. Tvrdíme, že samotná skutočnosť, že prvý deň vykonateľnosti rozhodnutia pripadol na sobotu 29. 03. 2008 je irelevantná, nakoľko už v tento deň by bol sťažovateľ oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie“.

Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že „dopoludnia 31. 3. 2008 v deň podania návrhu na vykonanie exekúcie, preveril skutočnosť, že povinný mu pohľadávku do 28. 3. 2008 neuhradil a že ju ani nemá uhradenú po tomto termíne. Na základe uvedeného potom podal návrh na vykonanie exekúcie. Tieto skutočnosti však súd neskúmal, nepreveroval a ani nebral v zreteľ, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo v nesprávnom skutkovom zistení veci ako aj v jej nesprávnom právnom posúdení.

Z rozhodnutia súdu možno vyvodiť záver, že nedôvodné by bolo aj podanie, ktorým by sa sťažovateľ domáhal vymoženia pohľadávky z titulu vykonateľného 01. 04. 2008, podaním návrhu na vykonanie exekúcie dňa 01. 07. 2008, za predpokladu, že pohľadávka bude v tento deň pripísaná na účet veriteľa. Súd pritom neprihliada na skutočnosti ako: v akom čase bol návrh na vykonanie exekúcie podaný a v akom čase bola pohľadávka pripísaná na účet. Keď veriteľ s vykonateľným rozhodnutím zistí, že napr. o 10,00 nemá na účte uhradenú pohľadávku, je oprávnený okamžite podať návrh na vykonanie exekúcie

a nie je ďalej povinný zisťovať, či pohľadávka nebude pripísaná na jeho účet napr. o 16,00. Naopak dlžník je povinný zabezpečiť, aby jeho dlh bol splatený najneskôr v posledný deň určenej lehoty na zaplatenie.“.

Sťažovateľ tvrdil aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, „*nakolko z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom súd, to-ktoré ustanovenie právneho predpisu použil“.* Poukázal pritom na použitie ustanovenia § 146 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) okresným súdom, ktorý neobjasnil, ako toto ustanovenie v prerokúvanom prípade aplikoval.

Napokon v odôvodnení svojej sťažnosti sťažovateľ hodnotil ako neprijateľné, že sa „*vo veci trov exekučného konania, k náhrade ktorých ho súd zaviazal, nemohol ani len vyjadriť. Súd sťažovateľa zaviazal k náhrade trov konania bez toho, aby mohol uplatniť svoje práva a to rozhodnutím, voči ktorému nie je možné podať riadny opravný prostriedok. Sťažovateľ sa pred vydaním rozhodnutia o trovách exekúcie nemal možnosť akokoľvek a k čomukoľvek vyjadriť. Sťažovateľovi bola týmto postupom súdu odopretá možnosť konať pred súdom.“.*

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 18. februára 2009 vyzval predsedníčku okresného súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, na zaslanie súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

V odpovedi doručenej ústavnému súdu 6. marca 2009 predsedníčka okresného súdu oznámila, že nemôže zaslať požadovaný súdny spis, keďže tento bol zapožičaný Okresnej prokuratúre T. a následne zaslaný Krajskej prokuratúre v N. na konanie o podnete na podanie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Predsedníčka okresného súdu však k uvedenému vyjadreniu pripojila stanovisko zákonnej sudkyne v predmetnej veci. Z neho vyplýva, že sťažovateľ po zistení uhradenia judikovanej pohľadávky povinným „*návrh na zastavenie exekúcie nepodal, hoci nebol najmenší dôvod v exekúcii pokračovať, Na základe tejto nečinnosti súdny exekútor upustil od vykonania*

exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku a súdnemu exekútorovi vzniklo právo na náhradu trov exekúcie podľa § 5 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Zb. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, vypočítanej podľa § 5 ods. 1 vyhlášky, ktorú si súdny exekútor vyčíslil v sume 304.425,80 Sk.

Súd tieto trovy považoval pre povinného ako obec za likvidačné, lebo obec nemohla vznik tohto stavu nijako ovplyvniť a len oprávnený mal právo disponovať s návrhom na vykonanie exekúcie a po podaní žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom mal podať návrh na zastavenie exekúcie po tom, čo sa dozvedel o zaplatení pohľadávky povinným. Pri zastavení exekúcie by vznikli súdnemu exekútorovi trovy exekúcie pozostávajúce len z hotových výdavkov a paušálnej náhrady podľa § 14 vyhl. č. 288/1995 Z. z..., ktoré by boli zanedbateľné oproti tým, ktoré vznikli pri upustení od vykonania exekúcie, na ktoré by súd zaviazal povinného, pričom proti tomuto rozhodnutiu o trovách je možné podať odvolanie podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku.

Exekučný poriadok neobsahuje žiadne zákonné ustanovenie o opravnom prostriedku proti trovám exekúcie pri upustení od konania exekúcie, preto súd vychádzal z ust. § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.“.

Predsedníčka okresného súdu doručila 29. apríla 2009 ústavnému súdu fotokópiu požadovaného súdneho spisu. Zároveň doplnila už citované stanovisko zákonnej sudkyne s poukazom na skutočnosť, že „v súčasnosti... sa o podnete na mimoriadne dovolanie koná“, v dôsledku čoho „podľa nášho názoru opodstatnenosť predmetnej sťažnosti, hlavne jej odôvodnenia bude potrebné posúdiť v konaní o veci samej...“. Vyjadrila tiež súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti sťažovateľa.

Vyjadrenie okresného súdu zaslal ústavný súd 4. mája 2009 právnenému zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujať stanovisko. Právny zástupca sťažovateľa doručil 18. mája 2009 ústavnému súdu stanovisko, v ktorom k obsahu vyjadrenia okresného súdu zdôraznil, že Exekučný poriadok sťažovateľovi ako oprávnenému neukladá povinnosť podať návrh na zastavenie exekúcie potom, ako sa dozvedel o zaplatení pohľadávky. Podľa názoru sťažovateľa i jeho právneho zástupcu „dôvod na zastavenie exekúcie by bol daný len ak by k úhrade pohľadávky prišlo pred začatím exekúcie... Súdny exekútor neupustil

od vykonávania exekúcie pre nečinnosť oprávneného, resp. jeho právneho zástupcu ale pre správanie povinného. Je nesporné, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne, keď k úhrade súdom priznanej pohľadávky prišlo až po vykonateľnosti tohto rozhodnutia a po začatí exekúcie.“.

Právny zástupca sťažovateľa tiež kriticky hodnotil dôvody zákonnej sudkyne, „*ktoré ju viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia a síce, že trovy považovala za likvidačné pre povinného ako obec. Aj z tohto stanoviska je zrejmé, že súd neakceptoval zásadu rovnosti účastníkov konania, nerozhodoval podľa preukázaných vecných a právnych skutočností, ale svojvoľne a bez opory v zákone.“.* Právny zástupca sťažovateľa vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje dva výroky. V prvom okresný súd nepriznal sťažovateľovi ako oprávnenému náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie jeho nároku (trovy právneho zastúpenia, hotové výdavky). V druhom výroku okresný súd uložil sťažovateľovi ako oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy

exekúcie v sume 304 425,80 Sk. Keďže petit predloženej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu uznesením okresného súdu a následne zrušiť toto uznesenie ako celok, ústavný súd sa zaoberal ústavnou konformitou oboch výrokov.

1. Vzhľadom na vzájomnú súvislosť obidvoch výrokov napadnutého uznesenia okresného súdu posudzoval ústavný súd najprv právny záver okresného súdu, ktorý ho viedol k rozhodnutiu o nepriznaní náhrady trov potrebných na účelné vymáhanie sťažovateľovho nároku a tiež k rozhodnutiu o povinnosti sťažovateľa ako oprávneného uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie.

Okresný súd svoj právny názor oprel o skutkové zistenie, podľa ktorého *„oprávnený mal dňa 31. 3. 2008 celú sumu aj s trovami konania na svojom účte“*, v dôsledku čoho okresný súd hodnotil sťažovateľov návrh na vykonanie exekúcie podaný práve 31. marca 2008 ako nedôvodný, pretože ak by bol *„zistoval stav účtu v deň podania návrhu, návrh na vykonanie exekúcie by vôbec nebol podal“*.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Pre rozhodnutie okresného súdu bolo skutkovo relevantnou otázkou, kedy boli prostriedky poukázané povinným z titulu úhrady judikovanej pohľadávky pripísané na účet sťažovateľa. Od zodpovedania tejto otázky priamo závisela možnosť alebo nemožnosť aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 prvej vety OSP na posudzovaný prípad, pretože pre postup podľa tohto ustanovenia sa jednoznačne vyžaduje zavinené konanie účastníka konania („Ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.“). Okresný súd mal za preukázané, že suma vymáhanej pohľadávky bola v deň podania návrhu na vykonanie exekúcie (31. marca 2008) pripísaná na účet sťažovateľa. Z výpisov z účtu sťažovateľa, ktoré okresný súd mal k dispozícii a ktoré sťažovateľ doručil ako prílohy sťažnosti aj ústavnému súdu, však jednoznačne nevyplýva, že druhá splátka prisúdenej pohľadávky bola skutočne 31. marca 2008 na účet sťažovateľa pripísaná. Úlohou okresného súdu bolo tento rozpor v odôvodnení jeho uznesenia odstrániť a vysvetliť, prečo v konečnom dôsledku považoval za preukázané pripísanie predmetných prostriedkov na účet sťažovateľa 31. marca 2008.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať skutkové závery konajúceho všeobecného súdu s výnimkou prípadu ich zjavnej neodôvodnenosti, ktorá má priamy dopad na sťažovateľovo základné právo (mutatis mutandis, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). V danom prípade však uvedený skutkový rozpor mal zásadný význam pre ústavnú kvalitu súdnej ochrany poskytovanej sťažovateľovi, pretože od jeho vyriešenia závisel spôsob rozhodnutia okresného súdu o tom, či sťažovateľovi prizná náhradu jeho trov účelne vynaložených na vymáhanie pohľadávky a komu bude uložená povinnosť platiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie. Navyše ústavný súd dodáva, že úlohou okresného súdu bolo tiež dôkladné vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia použitého pojmu „náležitá opatrnosť“ v posudzovanom prípade. Totiž aj v prípade, ak by skutkovo bolo nepochybné, že vymáhané prostriedky boli na účet sťažovateľa pripísané v deň podania návrhu na vykonanie exekúcie, je potrebné zodpovedať otázku objektívnej zistiteľnosti tejto skutočnosti sťažovateľom v ten istý deň vzhľadom na to, že pripisovanie peňažnej sumy

na účet podlieha špecifickým pravidlám zúčtovania platobného styku medzi jednotlivými bankami a realizuje sa k istému časovému okamihu konkrétneho dňa.

Okresný súd však na uvedené problémové otázky majúce zásadný význam pre ústavnú bezchybnosť odôvodnenia jeho rozhodnutia nepodal potrebné odpovede. Preto ústavný súd konštatuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu rozhodnutím okresného súdu o nepriznaní trov účelne vynaložených na vymáhanie pohľadávky sťažovateľovi a rozhodnutím o povinnosti sťažovateľa platiť súdnemu exekútorovi trov exekúcie.

2. Ústavný súd berúc do úvahy skutočnosti zistené pri meritórnom prerokovaní predloženej sťažnosti, ako aj svoje právne názory vyslovené v bode 1 odôvodnenia tohto nálezu považoval z hľadiska poskytnutia ochrany základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu za potrebné zaoberať sa i sumou trov exekúcie uloženou sťažovateľovi na zaplatenie súdnemu exekútorovi.

Ústavný súd už viackrát vyslovil názor (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06), že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05). A contrario, ak všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Uvedený záver je bez akýchkoľvek pochybností aplikovateľný aj na postup všeobecného súdu v exekučnom konaní.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje svoju konštantnú rozhodovaciu prax, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Vychádzajúc z nich ústavný súd predovšetkým skúmal, či a v akej miere sťažovateľom napadnuté rozhodnutie okresného súdu o sume trov exekúcie spadá do pôsobnosti relevantných článkov ústavy (čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4), či ho možno považovať za zásah do základných práv sťažovateľa a či v kladnom prípade je možné tento z ústavného hľadiska ospravedlniť alebo ho treba považovať za porušenie základného práva. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu bolo totiž v okolnostiach posudzovaného prípadu konkretizované hlavne požiadavkou na ústavný súlad interpretácie ustanovení Exekučného poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania okresného súdu (ďalej len „vyhláška o odmenách exekútorov“) (čl. 152 ods. 4 ústavy) regulujúcich priznávanie trov exekúcie v určitej sume

okresným súdom. Ústavný súd tak na účel meritórneho rozhodnutia o prerokúvanej sťažnosti musel preskúmať právne závery okresného súdu vychádzajúce z výkladu relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku i vyhlášky o odmenách exekútorov.

Podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 46 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor poverený vykonaním exekúcie sa postará o jej vykonanie.

Podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie...

Podľa § 60 písm. b), c) a e) Exekučného poriadku poverenie na vykonanie exekúcie vydané exekútorovi podľa § 44 exekútor bezodkladne vráti súdu, ak exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46 ods. 3), ak súd zastavil exekúciu (§ 57), ak sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Podľa § 196 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času...

Podľa § 199 Exekučného poriadku výšku odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov, náhrady za stratu času, spôsob ich určenia... ustanoví ministerstvo... všeobecne záväzným právnym predpisom.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až § 16).

Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 1 000 Sk a najviac 1 000 000 Sk.

Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky o odmenách exekútorov ak súdny exekútor upustí od vykonania exekúcie podľa § 46 ods. 3 zákona, patrí mu 50 % z odmeny vypočítanej podľa odseku 1.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 1 000 Sk.

Podľa § 251 ods. 4 OSP na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak...

Okresný súd pri rozhodovaní o uložení povinnosti zaplatiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi vychádzal zo záveru o potrebe aplikácie § 146 ods. 2 prvej vety OSP, § 46 ods. 3 Exekučného poriadku a § 5 ods. 2 vyhlášky o odmenách exekútorov na skutkové okolnosti sťažovateľovho prípadu. Svoju právnu konštrukciu založil v prvom rade

na závere, že súdny exekútor podaním doručeným okresnému súdu 11. apríla 2008 upustil od vykonania exekúcie.

Ústavný súd konštatuje, že inštitút upustenia od vykonania exekúcie tak, ako ho zakotvuje ustanovenie § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, môže exekútor využiť až potom, ak nastanú tam uvedené okolnosti (povinný splnil, čo mu ukladá exekučný titul) po udelení poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) príslušným exekučným súdom. Ak totiž Exekučný poriadok hovorí o upustení od vykonania exekúcie, znamená to zastavenie akýchkoľvek ďalších úkonov súdneho exekútora už povereného vykonaním exekúcie smerujúcich k vymoženiu judikovanej pohľadávky. Súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie. To explicitne vyplýva z § 36 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku. Po začatí exekučného konania, avšak pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, súdny exekútor, ktorému bol doručený návrh na vykonanie exekúcie, nie je oprávnený realizovať jednotlivé úkony vedúce k nútenému výkonu exekučného titulu. Jeho oprávnenia v tejto fáze exekučného konania sa sústredia výlučne na odstránenie prípadných väd návrhu na vykonanie exekúcie (§ 40 Exekučného poriadku) a následne na predloženie návrhu na vykonanie exekúcie exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

V prospech uvedeného výkladu ústavného súdu svedčí tiež ustanovenie § 46 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor poverený vykonaním exekúcie sa postará o jej vykonanie. Systematika ustanovenia § 46 Exekučného poriadku naznačuje nevyhnutnosť výkladu odseku 3 práve v súvislosti s odsekom 1, čo vedie k jednoznačnému záveru, že upustiť od vykonania exekúcie môže len súdny exekútor poverený exekučným súdom na vykonanie exekúcie.

Napokon v prospech výkladu podaného ústavným súdom svedčí aj podstata poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 Exekučného poriadku. Pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúma súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie

exekúcie i exekučného titulu so zákonom. Poverenie na vykonanie exekúcie je tak definitívnou autoritatívnou licenciou pre konkrétneho súdneho exekútora na realizáciou všetkých procesných úkonov, na ktoré je podľa Exekučného poriadku oprávnený, smerujúcich k vymáhaniu pohľadávky v konkrétne stanovenej sume.

Ak teda v posudzovanom prípade súdny exekútor, ktorému bol doručený návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie, upustil od vykonania exekúcie napriek tomu, že mu okresný súd ešte nevydal poverenie na jej vykonanie, potom ústavný súd hodnotí postup súdneho exekútora ako nespôsobilý vyvolať právne následky spojené s upustením od vykonania exekúcie. Okresný súd však použitím opačného výkladu priznal úkonu súdneho exekútora, ktorý tento označil ako upustenie od vykonania exekúcie, právne následky späté s uplatnením ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, čo sa prejavilo v rozhodovaní o trovách exekúcie aplikáciou ustanovenia § 5 ods. 2 vyhlášky o odmenách exekútorov v spojení s ustanoveniami § 4 ods. 1 a § 5 ods. 1 vyhlášky o odmenách exekútorov.

Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné poukázať na dva spôsoby určovania sumy odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri vymáhaní peňažných pohľadávok, ktoré zakotvuje vyhláška o odmenách exekútorov.

V prvom rade je to určenie sumy odmeny percentom z vymoženej pohľadávky (§ 4 a § 16 ods. 2 vyhlášky o odmenách exekútorov). Tento spôsob určovania sumy odmeny súdneho exekútora je prejavom zohľadnenia náročnosti úkonov exekučnej činnosti, ale predovšetkým ocenenia odbornej kvalifikovanosti a s tým súvisiacej zodpovednosti súdneho exekútora za právne bezchybný procesný postup pri vymáhaní pohľadávky konkretizovanej určitou sumou. Je zrejmé, že požiadavky na odbornosť konajúceho exekútora v zásade rastú s výškou vymoženej pohľadávky. S tým sa spája i miera jeho zodpovednosti za bezchybný priebeh exekúcie. Preto je odôvodnenou konštrukcia, podľa ktorej sa suma odmeny súdneho exekútora určuje priamoúmerne sume vymoženej pohľadávky.

Druhým spôsobom určovania sumy odmeny súdneho exekútora je jej určovanie paušálnou sumou za bližšie konkretizované úkony exekučnej činnosti. Tento spôsob určovania sumy odmeny má svoje opodstatnenie v skutočnosti, že nie všetky úkony exekučnej činnosti možno ohodnotiť konkrétnou sumou v priamej závislosti od výšky vymoženej pohľadávky (§ 6 vyhlášky o odmenách exekútorov). Je však aj výrazom toho, že nie každé exekučné konanie končí vymožením judikovanej pohľadávky (§ 14 vyhlášky o odmenách exekútorov). Aj v takom prípade však a priori nemožno spochybňovať kvalitu a odbornosť vo veci konajúceho súdneho exekútora, v dôsledku čoho mu patrí odmena za vykonané úkony, i keď konečný cieľ exekúcie z dôvodov v ňom nespočívajúcich nebol dosiahnutý. Jedinou výnimkou z druhého spôsobu určovania sumy odmeny súdneho exekútora je upustenie od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku.

Popísaný účel oboch spôsobov určovania odmeny súdneho exekútora sa v konkrétnom prípade prostredníctvom rozhodovania o sume odmeny vždy prejavuje v právnej pozícii osoby povinnej tieto trovy exekúcie zaplatiť. To vyvoláva požiadavku na dôsledné rešpektovanie práva osoby povinnej platiť trovy exekúcie spočívajúce v odmene súdneho exekútora, aby určenie sumy tejto jej povinnosti zodpovedalo účelu toho-ktorého spôsobu určenia odmeny súdneho exekútora.

Ústavný súd dospel k záveru, že toto právo sťažovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní okresný súd nerešpektoval.

Výsledkom napadnutého uznesenia okresného súdu bolo priznanie odmeny v sume 304 425,80 Sk súdnemu exekútorovi, ktorý nevykonal žiaden úkon bezprostredne smerujúci k vymoženiu pohľadávky sťažovateľa, pretože žiaden takýto úkon v dôsledku neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie ani nebol oprávnený vykonať. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie o sume priznaných trov exekúcie, sú zjavne neodôvodnené a v dôsledku rozporu s už definovaným účelom poverenia na vykonanie exekúcie i určovania sumy odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti ich ústavný súd považuje za porušujúce príkaz ústavne konformného výkladu právnych noriem obsiahnutých v Exekučnom

poriadku a vo vyhláske o odmenách exekútorov. Vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 18/98 už ústavný súd uviedol, že ak výklad právnych predpisov je iný ako ústavne súladným spôsobom, môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd. V sťažovateľovom prípade to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu, keďže súdna ochrana mu v predmetnom exekučnom konaní nebola poskytnutá v kvalite požadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy.

3. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V ďalšom konaní okresného súdu bude jeho úlohou v súlade s už uvedenými právnymi názorom ústavného súdu v prvom rade dôsledne sa vysporiadať so skutkovými okolnosťami zaplataenia prisúdenej peňažnej pohľadávky povinným. Pre prípad zistenia pripísania poukázaných peňažných prostriedkov na účet sťažovateľa 31. marca 2008 bude potrebné posúdiť objektívnu možnosť sťažovateľa zistiť túto skutočnosť v ten istý deň. Ak aj v tejto otázke dospeje okresný súd k záveru o danosti objektívnych možností sťažovateľa zistiť pripísanie predmetných peňažných prostriedkov v ten istý deň, potom pri určovaní sumy trov exekúcie bude úlohou okresného súdu rešpektovať právny názor ústavného súdu o podstate upustenia od vykonania exekúcie a o časových reláciách využitia tohto právneho inštitútu a následne posúdiť zaplataenie pohľadávky judikovanej v prospech sťažovateľa ako skutočnosť tvoriacu neodstrániteľnú prekážku predmetného exekučného konania. Vzhľadom na to, že Exekučný poriadok neobsahuje komplexnú

úpravu zastavenia exekučného konania (na rozdiel od úpravy zastavenia exekúcie), bude potrebné subsidiárne (§ 251 ods. 4 OSP) aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku regulujúce zastavenie konania pri zistení neodstrániteľnej prekážky konania (§ 104 ods. 1 OSP). Následne pri rozhodovaní o sume odmeny súdneho exekútora bude právnomu názoru ústavného súdu zodpovedať jej určenie paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti tak, ako to vyžaduje § 14 v spojení s § 15 vyhlášky o odmenách exekútorov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 46 ods. 1 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré si uplatnil v sume 304 425,80 Sk (po prepočte 10 105,09 €). Sťažovateľ svoju žiadosť zdôvodnil takto: *„Nakoľko v zmysle § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní je vylúčené, pre prípad, že napadnuté rozhodnutia nebude možné zrušiť a vo veci rozhodnúť inak, žiadame priznať sťažovateľovi primerané zadosťučinenie...“*

Z citovaného textu ústavy vyplýva, že toto zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a doviesť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 278/05). Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva sťažovateľa účinne poskytnutá tým, že najprv odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a následne po zrušení tohto uznesenia okresnému súdu prikázal vo veci ďalej konať a rozhodnúť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi zo sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu. Preto ústavný súd sťažovateľovi požadované primerané finančné zadosťučinenie nepriznal.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil trovy konania v sume 6 734 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Úkony právnej služby boli vykonané v roku 2008. Základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky predstavuje 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 19 056 Sk pre úkony vykonané v roku 2008), čo predstavuje za jeden úkon v roku 2008 odmenu sume 105,42 € (3 176 Sk) a k tomu režijný paušál v sume 6,31 €.

S poukazom na výsledok konania priznal ústavný súd sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie – sťažnosť). Vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa doručené ústavnému súdu 18. mája 2009 hodnotí ústavný súd ako neprinášajúce žiadne nové skutočnosti či právne názory, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie ústavného súdu, preto celková suma priznaných trov konania predstavuje 223,46 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009